

Nätkvinnan på Holmgatan

Gatukonstveckan i Härnösand avslutades genom Carolina Falkholts stora fasadmålning på en brandvägg på Holmgatan. Från fredag till söndag, med avbrott för sin föreläsning på Konsthallen på lördag, arbetade hon till synes målmedvetet fram till det färdiga resultatet. Placerad högt på en skylift, utrustad med skyddskläder och gasmask, påminde hon mera som en miljösanerare än en konstnär. Målningen, som på lördagseftermiddagen såg ut att bli ett abstrakt natursceneri med stora fält i gult och orange, blev snart attackerad med svarta rutmönster. Till en början centralt i målningen vilket kändes som en behövlig central tyngdpunkt.

När jag återkom mitt på söndagen hade det till synes aggressiva nätmönstret accelererat och tagit över hela väggen i formen av en kurvigt svällande och skrevande kvinnofigur, med lika öppen mun som öppet sköte. Från en nästan pastoralt vindlande grundmålning hade Carolina Falkholt låtit det vilda och fantasymaskerade bryta igenom, likt en förtäckt eller lika mycket oförtäckt hyllning till den kvinnliga friheten och sexualiteten. Kanske så, jag vet inte riktigt hur mycket man ska lägga in i det färdiga verket, en muralmålning som kanske räcker att ses som en färgstark, spänningsladdad och för den omkringliggande miljön nog så utmanande utsmyckning.

Vid sin föreläsning hade Carolina Falkholt pratat om sin roll som "Graffitta" inom gatukonsten, hur det sexuella och våldsamt frihetsbejakande blivit något hennes signum. De väggar hon målar fyller hon ofta ut i kakafoniska mixar av surrealism och fantasy, där varma bakgrundsfärger attackeras och överlagras av nätmönstrade figurer i stark kontrast, ett slags omätligt totalmåleri som inte lämnar något hörn ledigt på väggarna. De gamla funkisfasaderna, nakna och tråkiga, har hon inte mycket till övers för. Det är ju också graffitikonstens käpphäst, att så snart det finns en plats ledig är det möjligt för mer eller mindre spontana färg- och formaktioner.

Ofta blir det uppiggande och roligt i annars relativt slentrianmässiga miljöer, men lika ofta sliter halvhjärtade försök sönder gatubilden. Graffitin lever mycket på sin självbild av radikal och befriande gatukonst, men dålig graffiti är också dålig konst. Den aktuella aktionen på Holmgatan har dock mera av regelrätt och genomtänkt utsmyckning över sig och är också tänkt som en permanent gestaltning. I Härnösands visuellt minst sagt återhållna stadsbild blir Carolina Falkholts målning ett blickfång för många att roas eller kanske oroas inför. Om den överlever återstår att se, för mycket uttryck kan bli för mycket i längden, men "less is more" känns inte heller rätt i det här sammanhanget. Möjligen klarar sig fasaden just för målningens explicita formuttryck.

Text och foto: Jan K Persson
Volym 2013-09-10